

[Sigsgaard.]

dels efter besparelser, dels efter ekstra skatteindtægter.

Hvilke muligheder er der da i udskrivningsloven? Jeg skal her pege på formueskatten, hvor satserne er nedsat væsentligt på grund af fradragsreglens bortfald, sådan at provenuet forbliver uændret. Det hedder i bemærkningerne til lovforslaget:

„Tænkte man sig, at man opretholdt den gældende formueskatteskala efter skattefradragets bortfald, ville resultatet blive en forhøjelse af den reelle formueskat.“

Den tidligere finansminister, der er ansvarlig for bemærkningerne, kunne åbenbart slet ikke forestille sig en forhøjelse af formueskatten, og det kan den nuværende vel desværre heller ikke. Det kunne jeg nu egentlig godt. For det første er denne beskatning meget lemfældig. Af en skattepligtig formue på 250.000 kr. skal der efter forslaget betales 500 kr. i skat om året. Er formuen 1 mill. kr., skal der betales 8.600 kr., og hvis den stakkels millionær er så ulykkelig at have en ansat indkomst under 60.000 kr. ved siden af, nedsættes formueskatten oven i købet. Det er altså for det første meget beskedne beløb, der er tale om. For det andet må det være rimeligere at lade de store formueejere betale noget ekstra i en for landet vanskelig økonomisk situation end som sædvanlig at lade folk med jævne indkomster bære byrderne næsten alene. Vil ikke andre tage initiativet, så må venstresocialisterne overveje at stille ændringsforslag til formueskatteskalaen.

I samme forbindelse var det en idé at se på arveafgifterne. De er uhyre beskedne og burde forhøjes kraftigt. Ideen er hermed uden alt for meget håb overladt til regeringen. Jeg tror, mange af dem, hvis arbejdsindkomster skal rammes hårdt nu, vil få anledning til eftertanke, hvis tinget ganske skåner formuer og arv.

Den foreslåede skatteskala imødekommer mange års krav om forenkling. Den er vel også noget mere progressiv end forgænger, men denne virkning modsvares jo rigeligt af momsens og forbrugsbeskatningen i øvrigt, der jo som bekendt vender den tunge ende nedad. Ønsker tingets flertal, at indkomstskattens provenu skal forøges,

så bør det derfor ske ved, at skalaen ændres i mere progressiv retning, så det i høj grad bliver folk med store indkomster, der bliver ramt. Skalaens sidste trin hedder 70.000 kr. og 45 pct. Jeg synes, der burde tilføjes et ekstra trin med en noget højere procent for de helt store indkomster. Vil man ikke forøge velhavernes skat relativt, og vil man alligevel have flere penge i kassen, så er stillingen klar: det bliver igen den jævne befolkning, der må holde mest for.

Der har været talt om kildeskat, og det er jo en reform, som vi med længsel venter på. Regeringspartierne sagde under valgkampen, at de ville gennemføre kildeskatten pr. 1. januar, hvis det lod sig gøre, og jeg tror, vi var mange, der havde sådan en lumsk anelse om, at man nok ville finde ud af, at det ikke lader sig gøre. Hvis det må være tilladt at give finansministeren et godt råd, så skal det være, at han benytter indeværende uge til at hitte ud af, at det alligevel lader sig gøre. Er viljen til stede, så skal det nok gå.

Efter lovforslaget er børne- og persontilskuddene ikke forhøjet, men priserne er jo steget; man får derfor mindre for tilskuddene. Hvis man ikke vil forringe kårerne for de tilskudsberettigede, må man altså regulere tilskuddene i takt med prisudviklingen. Jeg håber, regeringen, der jo ikke har taget endelig stilling til disse ting, vil stille forslag om en sådan regulering, og beder om svar herpå i dag.

Venstresocialisternes begejstring for lovforslaget er, som man vil have forstået af mine bemærkninger, særdeles behersket, og vi er direkte bekymrede for, hvad regeringen kan finde på af forværringer til fordel for de bedst stillede og til ugunst for de dårligere stillede. Vi håber, at vores bekymring bliver gjort til skamme. Sker det ikke, vil vi fremsætte vores ændringsforslag og udbasunere de sociale skævheder i regeringens politik for alle fire verdenshjørner. Regeringen skal ikke frygte en mundlam eller handlingshæmmet opposition fra VS.

Finansministeren (Poul Møller): Nej, jeg har aldrig været bange for, at hr. Sigsgaard skulle blive mundlam — det må jeg nu sige — og han beviste jo også i dag, at det er han ikke.